

om, at Land- og Vigningskatten til et Beløb af 1,682,000 Kr., skulde gaa over fra Statskassen til Kommunerne. Dette Forslag udtalte den højtærede Finansminister sig meget stærkt imod, ligesom ogsaa den højtærede Konseilspræsident i sin Slutningsudtalelse i det andet Ting har udtalt sig mod et saadant Forslag som omtrent umuligt. Jeg forstaar ikke disse Bemærkninger, jeg kan ikke se rettere, end at dette Forslag om Land- og Vigningskattens Overgang til Kommunen er saa overordentlig vel begrundet, og jeg vil tillade mig med nogle faa Bemærkninger at begrunde denne min Opfattelse for det høje Ting.

Jeg havde Beslighed til i Fjor saa nogenlunde udførlig at paavise den kolossale Skattebyrde, som paahviler Borgerne i dette Land og særlig Landbrugerne. Jeg turde maaffe henvise til, at jeg i Fjor paaviste et famlet Skattebeløb af over 100 Mill. Kr., et Tal, som ganske sikkert ikke er for højt regnet, men snarere for lavt; denne Skattebyrde af over 100 Mill. Kr. betyder omtrent 50 Kr. for hvert Individ i Landet og 250 Kr. for hver Familie i Landet. Det er jo en kolossal Byrde, og saa vide vi jo desuden, at denne Byrde vokser hvert eneste Aar. Den vokser særlig paa to Omraader, den vokser gennem de indirekte Statter til Staten og særlig gennem Kommunefatterne. Det kunde endda gaa, dersom Indtægterne stige i samme Forhold, men det er jo bitterligt for os, at det ikke er Tilfældet. Jeg skal ikke komme ind paa nogen udførlig Omtale af dette Punkt; alle ærede Medlemmer kende det jo meget godt, og jeg har haft Beslighed til at paavise det i Fjor. Jeg skal blot nævne, at Landejendomspriserne ere gaaede ned med 20—30 pCt. i den sidste halve Snes Aar, og endvidere skal jeg nævne, at Prioriteterne i det hele taget ere forhøjede, saa at Raarene ere forringede i meget stærk Grad for vore Landbrugere. Det er derfor saare naturligt, at Staten tænker paa at rette sin Opmærksomhed en Del paa at komme Landbruget til Hjælp. — Ser jeg saa paa den anden Side af Sagen, nemlig paa Statskassens Tilstand, saa faar jeg ogsaa der den Overbevisning, at dette Forslag er overordentlig vel begrundet. Lad mig saa Lov til med nogle faa Bemærkninger at give en i mine Øjne ret talende Fremstil-

ling af, hvorledes det staar sig med Statens Status og med Kassebeholdningens Fremgang. Jeg kan nemlig ikke tiltræde det temmelig mørke Billede af vor Status, som den højtærede Finansminister gav os, og det Resultat, han kom til gennem Oversigten over det foreliggende Finanslovsforslag. Maa jeg som Udgangspunkt benytte Tilstanden den 1ste April 1894 og de Tal, som den højtærede Regering har forelagt os gennem Anmærkningerne til det paagældende Finanslovsforslag. Den 1ste April 1894 var der en Kassebeholdning paa i alt 11,191,086 Kr. 73 Øre. Med denne Kassebeholdning forholdt det sig saaledes, at 9,873,745 Kr. 90 Øre vare indestaende i Nationalbanken, Handelsbanken og de forskellige, jeg kunde gerne sige, smaa Finanskasser, der ere rundt omkring i Landet. I denne Mængde af smaa Finanskasser ligger der jo til enhver Tid Beholdninger. Det er jo nødvendigt at have Beholdninger, og de Beholdninger, som behøves i disse smaa Finanskasser, udgør gerne 7—8 Mill. Kr., saa man ser nok, at de 9 Mill. Kr., som der her er Tale om, have ikke ret meget at sige. I Kontoret for udenlandste Betalinger, er desuden gjort frugtbringende 1,317,000 Kroner. Ganste vist udviser Regnskabsbeholdningen et større Beløb, ligesom jo Regnskabsbeholdningen for hvert Statsregnskab udviser et større Beløb end den virkelige Kassebeholdning, men ærede Medlemmer vide nok, at vi ikke kunne regne med Regnskabsbeholdninger, thi saadanne Fordringer som de 5 Mill. Kr. i Mellemværende med Kolonialkassen ere jo ikke meget værd, dem maa vi helst ikke tale om. Men foruden dette er der noget, som hedder Supplementperioden til det foregaaende Finansaar, de tre Maaneder fra 1ste April til 1ste Juli, altsaa de tre Maaneder, hvori Indtægts- og Udgiftsrestancerne, som vedkomme det foregaaende Finansaar, ventes at indkomme. Af saadanne Restancer blev der i denne Supplementperiode i 1894 anvist 5,101,941 Kr. 42 Øre mere til Udgift end til Indtægt, og de kunne altsaa ikke regnes med til Kassebeholdningen, hvilket Regeringen heller ikke har gjort. Tilbage som den virkelige Kassebeholdning den 1ste April 1894 bliver altsaa 6,089,745 Kr. 31 Øre. Men ved Siden deraf skal man lægge Mærke til, at man